

АНГЕЛ КАРАЛИЙЧЕВ
НЕПОСЛУШНИТЪ ДЕЦА

chitanka.info

Майката пристигна отъ кладенеца съ голѣмитѣ менци на рамо. Тя бѣше цѣлата мокра. Виръ вода шуртѣше отъ дрехитѣ ѣ. Като окачи менцитѣ на полицата, простудената жена трѣгна къмъ огъня и рече:

— Деца, сторете ми мѣничко мѣсто да се посгрѣя, че капнахъ отъ умора и студъ. Навънъ плющи страшенъ дѣждъ. Рѣката приижда. Пакъ ще вдигне моста. Сторете ми мѣничко мѣсто!

Четиритѣ деца се бѣха наредили край накладения огънь и се грѣеха съ разголени крака и прострѣни напредъ зачервени рѣце.

Първото се обърна и рече:

— Мамо, азъ не мога да ти сторя мѣсто, защото обувката ми е пробита и си намокрихъ крака, като се връщахъ отъ училище. Трѣбва хубаво да се натопля.

Второто каза:

— На мене пѣкъ калпака ми тече. Днесъ въ училищната стая, като си удряхме калпацитѣ върху пода — моятъ се пукна. Докато се върна — намокри ми се главата. Пипни, ако не вѣрвашъ!

— Азъ, майчице, тѣй хубаво съмъ се намѣстила до батя, че не ми се иска да стана, — добави лениво третото дете — момиченцето.

А четвъртото, най-малкото, викна високо:

— Който ходи по дѣжда, нека сега мрѣзне като мокра кокошка!

Затопленитѣ деца се засмѣха високо и безгрижно, а простудената майка тѣжно поклати глава. Влѣзе въ пещника да имъ мѣси хлѣбъ. Докато мѣси хлѣба въ ноцвитѣ, мократа ѣ риза залепна на гърба и зѣбитѣ ѣ взеха да тракатъ. Късно презъ ноцъта тя запали пещъта, метна хлѣбоветѣ, почака докато се опекаатъ, извади ги съ една лопата, нареди ги на полицата и хвърли отгоре имъ кожухчето си. Прибра се подъ юргана. Духна лампата. Децата ѣ сладко спѣха, ала тя не можа да притвори очи, защото главата ѣ пламна. Залюлѣ я люта треска. Три пѣти става да гребе студена вода отъ менцитѣ и да си кваси челото.

На сутринъта децата се пробудиха и скочиха. Откачиха менцитѣ и разлѣха всичката вода, докато се измиятъ. Сетне си отчупиха по единъ коматъ мекъ хлѣбъ, мушнаха хлѣба въ торбите и заминаха на училище. При болната жена остана само най-малкото.

Търколи се деньтъ. Майката не можа да се вдигне. Устнитѣ ѣ се напукаха отъ огъня. Следъ пладне тритѣ деца се върнаха отъ училище.

— Ахъ, мамо, още лежишъ, а пѣкъ нищичко не си ни сготвила!
— укори я момиченцето.

— Мили деца, — обади се съ премалѣлъ гласъ майката, — много съмъ болна. Изгорѣха ми устата отъ жажда. Тази сутринъ вие сте разлѣли водата отъ менцитѣ до капка. По-скоро вземете стомната и тичайте на чешмата!

Тогава се обади първото:

— Нали ти казахъ, че обувката ми тече.

— Ти забрави, че калпакътъ ми е пукнатъ, — добави второто.

— Мамо, колко си смѣшна, — рече момиченцето. — Мога ли да хукна по чешмитѣ, когато имамъ да пиша домашно упражнение?

Очитѣ на майката се напълниха съ сълзи. Най-малкото, като видѣ сълзитѣ, грабна стомната и се затече навънъ, ала се спъна на прага и счупи пръстения сждъ.

Всичкитѣ деца ахнаха, разшаваха се, отчупиха си още по единъ коматъ хлѣбъ и неусѣтно се измъкнаха навънъ да играятъ. Остана само най-малкото, защото нѣмаше обувки. То започна да пише съ пръстъ човѣчета по запотеното стъкло на прозореца.

Болната майка се надигна. Погледна къмъ напуканата вехта икона и се помоли.

— Господи, стори ме на каквато и да е птичка! Дай ми криле да литна съ тѣхъ и да избѣгамъ отъ тѣзи лоши деца! Азъ за тѣхъ залъка отъ устата си давахъ, а тѣ не рачиха да ми донесатъ капка водица.

Господъ, който гледаше отгоре къмъ земята, чу молбата на болната и я стори на птичка кукувица. Най-малкото, щомъ видѣ, че майка му се превърна на птичка и размаха криле, изскочи навънъ по чорапи и се развика:

— Братчета, сестро, тичайте, но-скоро, защото мама стана на птичка и се гласи да бѣга отъ насъ!

Когато децата стигнаха предъ кжщи, майката излиташе презъ отворената врата.

— Кжде отивашъ, мамо? — попитаха децата въ единъ гласъ.

— Отивамъ си. Не ща да живѣя при васъ. Вие сте лоши деца.

— Мамичко, — запишѣха и четиритѣ, — върни се въ кжщи! Ей сега ще ти донесемъ вода!

— Късно е, дечица, вече. Не мога да се върна. Вода ще пия по бистритѣ ручей и отъ планинскитѣ езера.

И тя полетѣ надъ земята.

Децата се втурнаха съ писък следъ нея. Тя хвърчи надъ земята, а тѣ ти-чатъ по земята.

Деветъ дни бѣгаха сиротните дечица подиръ кукувицата презъ нивитѣ, презъ трънацитѣ, по камениститѣ поляни. Падаха, ставаха. Нараниха си краката и рѣцетѣ. Гърлата имъ се продраха отъ викане. Нощемъ кукувицата кукаше уморена на нѣкое дърво, а децата се сгушваха до дънера подъ дървото.

На десетия день птицата размаха криле надъ една гжста гора и се загуби.

Децата се върнаха въ родното си село съ засъхнали сълзи по бузитѣ. Пръснаха се по чуждитѣ къщи да слугуватъ на хората за парче хлѣбъ.

А кукувицата не раче вече да свие гнѣздо и да отвѣди челядь. До день днешенъ тя скита по свѣта, кука самотна и снася яйцата си въ чужди гнѣзда.

(Народна приказка)

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.